

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **C. Ch. D.**, zast. Mgr. Nadou Smetanovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2018, č. j. MV-125232-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2020, č. j. 54 A 147/2018-29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 9. 2018, č. j. MV-125232-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 8. 2017, č. j. OAM-7514-75/DP-2016. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s odůvodněním, že jednání žalobce spočívající v neplnění

předchozího deklarovaného účelu pobytu je závažnou překážkou jeho pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 27. 8. 2020, č. j. 54 A 147/2018 - 29 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[3] Krajský soud na základě judikatury Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žalobce sice první část svého pobytu (téměř dva roky) účel pobytu (studium) plnil, dalších 15 měsíců však již nikoliv. Žalobci přitom nic nebránilo, aby novou žádost o povolení k pobytu za účelem podnikání podal již na začátku roku 2015 (podmínku dvouletého pobytu splnil již v průběhu ledna 2015, skutečnost, že v tu chvíli pobýval na území na základě fikce pobytu, nebyla rovněž překážkou). Žalobce tak však bez jakéhokoli rozumného důvodu neučinil a na území ČR pobýval pouze za účelem podnikání déle než rok, přičemž teprve v březnu 2016 se rozhodl toto své počínání zlegalizovat a požádal o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. Žalobce tak podstatnou část svého pobytu na území ČR pobýval v rozporu s povoleným účelem, aniž by pro toto počínání existoval dostatečně pádný důvod. Je přitom zřejmé, že fikce pobytu se vztahuje pouze k povolenému účelu pobytu, tedy k pobytu za účelem studia. Proto také nemůže být důvodná argumentace, že žalobce vyčkával na výsledek řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia, jelikož výsledek tohoto řízení (ať již jakýkoliv) by jej nemohl opravňovat k pobytu na území ČR výhradně za účelem podnikání. Žalovaná tak nepochybila, pokud takové jednání vyhodnotila jako závažnou překážku pobytu na území, a její rozhodnutí proto obстоjí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů.

[5] Stěžovatel se neztotožňuje se závěry správních orgánů a krajského soudu, že neplnění účelu pobytu od 1. 1. 2015 do 24. 3. 2016 představuje závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Předně namítá, že účel plnil po celou dobu platnosti původního povolení, tj. od 21. 1. 2013 do 30. 9. 2013. Je tak chybný závěr, že neplnil účel pobytu po většinu doby, ale pouze po její menší část.

[6] Stěžovatel je přesvědčen o tom, že ani skutečnost, že svou žádost nepodal dřív, nemůže být závažnou překážkou jeho dalšího pobytu na území. Závažnou překážkou dalšího pobytu žalobce na území by mohla být situace, kdy by žalobce žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání nepodal dřív úmyslně, z důvodu, že by nesplňoval podmínky dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a tímto způsobem by se snažil „překlenout“ do doby, kdy by tyto podmínky začal splňovat. Pokud je ale zřejmé, že žalobce mohl svou žádost podat v lednu 2015, protože na území pobýval po dobu delší 2 let a disponoval povolením k dlouhodobému pobytu (a účel tohoto pobytu řádně plnil),

pokračování

nemůže být pouhé pozdější podání žádosti důvodem pro zamítnutí této žádosti z důvodu jiné závažné překážky. Jednání spočívající v „opožděném“ podání žádosti totiž nedosahuje takové intenzity, aby mohlo být posouzeno jako závažné a vést k ukončení pobytu žalobce na území České republiky.

[7] Stejně tak nelze v případě hodnocení, zda jeho jednání, resp. nastalá situace, je závažnou překážkou jeho dalšího pobytu na území, odhlížet ani od kontextu jeho případu. Na vyřízení žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 17. 6. 2013 čeká dodnes. Po podání této žádosti stěžovatel plnil účel pobytu po dalších více než 18 měsících, vydané povolení k pobytu nezneužíval k jinému účelu. Až po více než 18 měsících svá studia ukončil, jeho žádost ale stále nebyla vyřízena, a tak alespoň v březnu 2016 podal žádost o změnu účelu pobytu. Bez dalšího je tak zřejmé, že povolení k pobytu, jež mu bylo vydáno, nezneužíval k jinému účelu. Pouze pro úplnost dodává, že o závažné překážce pobytu na území by bylo možno mluvit za situace, pokud by stěžovatel v době povoleného pobytu účel pobytu neplnil vůbec nebo by jej přestal plnit v blízké době po podání žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Toto ale není případem stěžovatele, který se pouze rozhodl po více než 2 letech studia ve studiích nepokračovat.

[8] Stěžovatel také zdůraznil, že žádost o změnu účelu pobytu nepodal v době, kdy již byla jeho předchozí žádost zamítnuta, tedy pod jakousi tíhou okolností, takže v jeho jednání nelze spatřovat ani účelovost.

[9] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[12] Podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni 31. 7. 2016, cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Nové povolení k dlouhodobému pobytu nelze udělit v případech uvedených v § 33 odst. 1 nebo 3 s výjimkou případů uvedených v § 42 odst. 2. Cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 2 roky.

[13] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni 31. 7. 2016, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

[14] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovateli byl udělen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem studia na Univerzitě Karlově na období od 21. 1. 2013 do 30. 9. 2013. Dne 17. 6. 2013 podal stěžovatel žádost o prodloužení doby platnosti povolení podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a předložil potvrzení o studiu do 30. 12. 2013. O této žádosti nebylo do dnešního dne pravomocně rozhodnuto. Stěžovatel proto dosud pobývá v ČR v rámci tzv. fikce platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na základě § 47 zákona o pobytu cizinců. Dle doložených potvrzení o studiu studoval postupně na třech vzdělávacích institucích a své studijní aktivity ukončil 30. 12. 2014. Konkrétně se jednalo o studium na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v období 21. 1. 2013 - 30. 9. 2013, studium na Institutu vzdělávání a poradenství na České zemědělské univerzitě v Praze v období 7. 10. 2013 - 15. 9. 2014 a na Ústavu bohemistických studií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v období 1. 9. 2014 - 30. 12. 2014. Živnostenské oprávnění žalobce získal 20. 5. 2013, jednatelem společnosti Amadeo Gold s.r.o. se stal 1. 4. 2014. Dne 24. 3. 2016 podal stěžovatel žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání byla zamítnuta dne 25. 8. 2017, neboť správní orgán shledal neplnění deklarovaného studijního účelu pobytu závažnou překážkou dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[15] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že účel, pro který byl cizinci povolen pobyt, musí být skutečně naplněn. Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 - 33, uvedl: „*Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno.*“ Zákon o pobytu cizinců tedy staví do popředí princip plnění uložených povinností cizince – žadatele o bytový status, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04). Vždy je však třeba posuzovat okolnosti konkrétního případu, resp. délku neplnění účelu pobytu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69). V rozsudku ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 Azs 219/2014 - 39, Nejvyšší správní soud konstatoval, že nelze hovořit

pokračování

o „jakémkoliv neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen“. Dále lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2015, č. j. 8 Azs 145/2014 - 97, podle něhož „nikoliv každé neplnění účelu pobytu automaticky představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území.“

[16] V nedávném rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, pak Nejvyšší správní soud uvedl: „Dojde-li správní orgán k závěru, že žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu neplnil, nelze toto neplnění účelu automaticky považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území a jeho žádost tak automaticky zamítnout. Neplní-li cizinec – žadatel o povolení k dlouhodobému pobytu účel dříve povoleného pobytu, správní orgán podle § 37 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší platnost uděleného povolení. Zákonodárce v § 37 odst. 1 písm. b) výslovně uvádí jako důvod pro zrušení uděleného povolení právě neplnění účelu. Oproti tomu v situaci, kdy cizinec, který hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, požádá o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán toto povolení neudělí, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území [§ 56 odst. 1 písm. j) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Toto ustanovení však výslovně neplnění účelu jako důvod pro neudělení nového povolení k dlouhodobému pobytu neuvádí. (...) Nejvyšší správní soud přitom dříve ve svých rozhodnutích shledal neplnění účelu pobytu jako existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území např. v situaci, kdy tento účel nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu. (...) Závěr o nenaplnění účelu, pro který bylo cizinci povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, však automaticky nesvědčí o existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Jinak řečeno – skutečnost, že cizinec neplní účel povoleného pobytu, neznamená povinnost správního orgánu povolení k dlouhodobému pobytu neudělit. S ohledem na nezbytnost posuzování všech skutkových okolností případu je nutné zoblednit, zda konkrétní jednání cizince spočívající v neplnění účelu povoleného pobytu skutečně představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Již ze samotné dikce zákona je pak zřejmé, že zákonodárce neměl na mysli jakékoliv pochybení či jednání, které je v rozporu s právním řádem České republiky, ale pouze takové, které představuje „závažnou překážku.“ Musí jít tedy o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje.“ (zvýraznění provedl nyní NSS).

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že z jeho judikatury jednoznačně vyplývá, jak má správní orgán postupovat při výkladu pojmu „jiná závažná překážka“. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2003, č. j. 1 As 10/2003 - 53, či ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, podle něhož „se jedná o neurčitý pojem, který jsou správní orgány povinny vymezit ve svém rozhodnutí a patřičně právní kvalifikaci jednání stěžovatele odůvodnit“. Výkladem uvedeného pojmu se soud zabýval i v rozsudku ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, kde mj. uvedl: „Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do

rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69).“

[18] Z uvedených judikатурních východisek vyšel i krajský soud, který zdůraznil konkrétní skutkové okolnosti – udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, vyčkávání s podáním žádosti k jinému účelu pobytu (podnikání), pobývání na území ČR na základě fikce prodloužení pobytu, aniž by byl plněn účel, a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je zákonné.

[19] Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu by se na první pohled mohlo zdát, že rozhodným kritériem je doba plnění, resp. neplnění účelu pobytu. Tento pohled by však mohl vést k absurdním situacím, kdy by stačilo naplňovat účel pobytu pouze po dobu těsně přesahující její polovinu, aby byl účel plněn po dobu delší než neplnění. Nejvyšší správní soud však ve všech případech akcentoval potřebu zohlednit specifické skutkové okolnosti. Většina odkazovaných případů totiž dopadala na situace, kdy bylo cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a místo toho cizinec vykonával závislou činnost anebo naopak.

[20] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že v celkovém součtu plnil účel pobytu v délce téměř 24 měsíců a neplnil v délce téměř 15 měsíců, což čistě formálně naplňuje kritéria vyřčená ve výše citovaných rozsudcích. Nicméně je třeba zohlednit, že stěžovatel si byl dobře vědom, že o změnu účelu pobytu může požádat po dvou letech plnění účelu platného povolení k dlouhodobému pobytu, což uvedl v žalobě i kasační stížnosti. O vědomosti svědčí i fakt, že se stěžovatel snažil udržet status studenta, když postupně studoval na třech vysokých školách (viz skutkový rozbor shora), a naplňovat tak formálně účel pobytu způsobem, jenž může vyvolávat otazníky, neboť postupné krátkodobé studium na třech různých vysokých školách skutečný účel pobytu – studovat a studiem skutečně dospět k absolvování určitého studijního programu – fakticky nemusí naplňovat. Při tomto velmi málo koncentrovaném studiu, u něhož nebylo patrné jasné zacílení k absolutoriu, stěžovatel vyvíjel ekonomickou činnost. To bylo klíčovým důvodem pro závěr, že účel pobytu nebyl naplněn v takové míře, že vytvořil jinou závažnou překážku pro udělení povolení k pobytu za jiným než studijním účelem. U případů, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia, je totiž třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu (časově i mírou intelektuální investice) bylo vskutku studium a aby aktivity jiné (podnikání, závislá činnost, jiná výdělečná činnost či prosté pobývání na území a žití například z úspor či ze zahraničních příjmů) byly pouze doplňkem skutečného a vážně míněného studia. Časté střídání studijních oborů či studium vyžadující jen malou časovou a intelektuální investici cizince může být vážným signálem, že účel jeho pobytu není ve skutečnosti naplňován a že je zástěrkou pro účely jiné. Studium zdánlivé či fakticky „vedlejší“ se nesmí stát nekontrolovanou vstupenkou cizinců na území ČR a prostředkem získání navazujícího povolení k pobytu za jinými účely (podnikání, zaměstnání aj.). Právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří, jak již bylo výše podrobněji rozebráno, skutečně a vážně studují.

[21] Správní orgány postupovaly správně rovněž v tom ohledu, že přihlídkly ke skutečnosti, že stěžovatel požádal o vydání nového povolení, tentokrát za účelem podnikání, až po více jak roce, kdy tak mohl učinit. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje

pokračování

s krajským soudem, že fikce pobytu se vztahuje pouze k povolenému účelu pobytu, tedy k pobytu za účelem studia. Proto také nemůže být důvodná argumentace stěžovatele, že vyčkával na výsledek řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia, jelikož výsledek tohoto řízení (ať již jakýkoliv) by jej nemohl opravňovat k pobytu na území ČR výhradně za účelem podnikání. Náznakem, že nečinnost správního orgánu stěžovateli fakticky vyhovovala, je i to, že neuplatnil žádné nástroje, které mu právní řád nabízí proti trvající nečinnosti správního orgánu (to však samozřejmě v žádném případě neznamená, že by případné průtahy správního orgánu šly k tíži stěžovatele – pouze to ukazuje na skutečné motivy jeho jednání). Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem byl dán důvod pro neudělení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání spočívající v závažné překážce dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[22] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda

senátu